

σύσσωμος σ' αυτή, όλων δὲ τὰ μάτια ἐπλημμύρι-
σαν ἀπὸ δάκρυα, ὅταν ἀνέβηκε στὸν ἀμβωνα σε-
μνὸς καὶ μεγαλοπρεπὴς ὁ Ἐπίσκοπος Κυθήρων κ.
Εὐθ. Καθβαθὰς καὶ δὲν ὤρμησε γιὰ τὸν κ. Στάη,
ἀλλὰ ἐπὶ ἄλλου χριστιανικοῦ θέματος.

Οἱ Κυθηριοὶ, κάτω στὴν πατρίδα τους, ἐσώρια-
σαν πέτρες καὶ ἐκάναν ἀνάθεμα κατὰ τοῦ βουλευτῆ
τους. Τὸ ἀνάθεμα ποὺ ἔχ' τὴν συγκίνησή θά εἶναι
τὸ ἄλλο, ποὺ τοῦ ἐτοιμάζουν, γιὰ μεθαύριο ὅχι μὲ
πέτρες ἀλλὰ μὲ μαύρα σφαίριδια.

Τέτοιο ἀνάθεμα, μὰ τὴν ἀλήθεια, τοῦ ἀξίζει
τοῦ ἀναμορφωτῆ τῆς Παιδείας καὶ τοῦ Κλήρου μας.

ΜΠΡΑΒΟ

στὸν κ. Ὑπουργὸ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν. Μὲ τὸ νὰ
διορίσῃ τὸν ἀρχιμανδρίτη κ. Πανάρετο Δουληγέρη
ἐγκομμένη τῆς Πεντέλης, ἔδωκε κυριολεκτικῶς
τοὺς λύχους ἀπὸ τὴ μαντρί.

Μπράβο τοῦ! Δὲν ἔχουμε οὔτε τὴν παραμικρὴ
κρυψολογία πῶς ὁ ἐνάρετος καὶ δραστήριος ἀρχιμαν-
δρίτης, ποὺ θεωρεῖται ὡς ἕνας ἀπὸ τοὺς ἁγίους
εὐσυνειδήτους κληρικούς, θὰ κατορθώσῃ ἂν ὅχι
νὰ νουφώσῃ τὴν Μονὴν στὴ περιωπὴ ποὺ πρέπει νὰ
βρίσκεται κάθε Μοναστήρι—ἐν ὅσῳ τοῦλάχιστον
δὲν ἀποφασίζεται ὅλων πέρα πέρα ἡ κατάργησις—
νὰ τὴν γλυτώσῃ ὅμως μιὰ καὶ καλὴ ἀπὸ τὶς ρασο-
φόρες βορβοροφάγες.

Καὶ αὐτὸ τὸ κατόρθωμά του μικρὸ δὲν θάνῃ!

θυμιάζοντας τὸν τόπο... Τί λίμνες, τί βάλτοι, τί
γχερμενοί. Θεέ μου, τί ἡμορφὴ ποὺ εἶνε ἡ πα-
τρίδα μου.

Κι' ἔλαψο.

—Αὐτὰ τὰ μέρη μονάχα τόπο πιάνουν!.. ἔλεγε ἀπο-
μέσα του ὁ Ἀνδρέας Ἀντρέιτς κοιτάζοντας γύρω
του καὶ μὴ νοιώθοντας τί εὗρεκε νὰ θαυμάζει ἡ
κόρη του.—Ὁφελος ἀπ' αὐτὰ ὅσο κι' ἀπὸ τὸ τρα-
γιο γάλα!

Καὶ αὐτὴ ἔκλαιγε, ἔκλαιγε καὶ διψασμένη ρου-
ρούσε τὸν ἀέρα τῆς πατρίδας τῆς, σὴν νὰ ἐνοιωθῇ
πῶς λίγο ἀκόμη θ' ἀνέπνεε.

Ὁ Ἀντρέας Ἀντρέιτς κουνάει τὸ κεφάλι καὶ
γιὰ νὰ ξεχάσῃ τὴ σκληρὴ ἐνθύμηση ἀρχίζει γρή-
γορα, νὰ σταυροκοπιέται.

—Μνήσθητι, Κύριε, μουρμουρίζει, τῆς δούλης
σου ἀσώτου Μαρίας καὶ συγχώρεσε τὶς ἁμαρτίες...

Ἡ ἄσχημη λέξη βγαίνει καὶ πάλι ἀπ' τὰ
χείλη του. μ' αὐτὸς δὲν τὸ καταλαβαίνει ἐκεῖνο
ποὺ ριζώθηκε στὴν συνειδήσή του δὲν ξεριζώνεται
παρ' ὅτι δὲν τὸ βγάζει μὲ τίς συμβουλὲς τοῦ πάτερ-Γρη-
γόριου! Ἡ Μαριαδάνα ἀναστενάζει καὶ ἀπὸ ψιθυ-
ρίζει. Ὁ κουτσὸς Μίτσας σκέφτεται...

...Ἀνάπαυσον ὁ Θεὸς τὴν δούλην σου καὶ κατὰ-
ταξον αὐτὴν ἐν Παράδεισῳ. ὅπου γοροῦ τῶν Ἀγίων
Κύριε... βροντοφωνάζει ὁ ψάλτης, στηρίζοντας τὸ
πρόσωπο στὸ δεξί του χέρι. Ἕνας γαλάζιος καπνὸς
βγαίνει ἀπὸ τὸ θυμικτὸ καὶ λούζεται μέσα σὲ μιὰ
ἡλιακὴ ἀχτίνα, ποὺ φωτίζει τὴν πένθιμη, νεκρὴ
καὶ ἀδειανὴ ἐκκλησίαν. Καὶ μαζὶ μὲ τὸν καπνὸν
αὐτὸν θαρρεῖ πῶς πετάει καὶ αὐτὴ ἡ ψυχὴ τῆς
πεθαμένης. Τὰ κυματάκια τοῦ καπνοῦ, ποὺ μισά-
ζουν σὰ μαλλάκια μικροῦ παιδιοῦ, γυρίζουν, γυρίζουν
ἀναβαίνοντας ψηλά κατὰ τὸ παράθυρο καὶ φαίνον-
ται σὰ νὰ ζητοῦν νὰ φύγουν, νὰ φύγουν μακριὰ
ἀπὸ τὴ θλίψη καὶ τὸν πόνο ποὺ γεμίζουν τὴν πτω-
χὴ, τὴν δυστυχισμένη αὐτὴ ψυχὴ.

(Ἀπὸ τὸ Ρωσικόν).

Κ. Θ. ΜΑΝΤΖΙΩΡΙΔΗΣ

ΩΡΑΙΑ

δυνατά, ζωντανά, θαυμάσια, κεραυνοβόλα τὰ
ἄρθρα ποὺ τώρα καὶ δέκα μέρες δημοσιεύει
ἡ «Ἀκροπολις». Κανένας δὲν τὸ ἀρνείται. Μυ-
ρίζουν Γαβριηλίδη ἀπὸ χίλια μίλια. Κι' ὅταν
ὁ Γαβριηλίδης γράφει, κι' ἔχει μάλιστα καὶ τα-
νεύρα του, δὲν γράφει ἄρθρα, ἀλλὰ Πινδαρικές
ὠδὲς, ἀλλὰ σάτυρες τοῦ Γιουβενάλη, ἀλλ' ὅτι
διάβολος φαντασθῇτε κι' ὅτι θέλετε.

Εἶναι ποιήματα, εἶναι φιλολογικὲς μελέτες,
εἶνε παιανες τὰ ἄρθρα του. Δὲν διαβάζονται
ἀλλὰ ρουφούνται. Δὲν συγκινοῦν, ἀλλὰ γρη-
τεῦν, ἀλλὰ μεθύν, ἀλλὰ παρασύρουν τὸν
ἀναγνώστη συνειδήτῃ καὶ στὸν ἀποταμιωτὴ
κατηφόρα.

Νά, ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ ἄρθρο τῆς περα-
σμένης Δευτέρας, γεμάτο δύναμι καὶ ἀλήθεια
καὶ σαρκασμός:

«... Τώρα τοῦλάχιστον εἰς τὴν νεαν. Μα-
κεδονικὴν κρίσιν ἔχομεν τὸν Σουλτάνο, ὅστις
μάχεται ὑπὲρ ἡμῶν. Στράζουν οἱ Βούλγαροι;
Ἄς εἶναι καλὰ ὁ Σουλτάνος... Ἀπειλεῖται ἡ
Μακεδονία; Ἄς εἶναι καλὰ ὁ Χαμίτ! Ἀ-
πειλεῖται καὶ ἡ Θράκη; Θά φρονίσῃ ὁ Σουλ-
τάνος! Ἡμεῖς; Ἐ! θὰ κάνουμε τὸ μέρος
μας. Θά διοργανώσωμεν Πανελλήνιον Σულ-
ληγῆριον! Δὲν εἰμεθα σύμμαχοι; Πρέπει καὶ
ἡμεῖς νὰ καταβάλλωμεν τὰ ἀναγκαῖοντα κε-
φάλαιά μας. Τὰ δικὰ μας κεφάλαια εἶνε οἱ ἡ-
γοί. Δὲν εἰμεθα ἀπογονοὶ τοῦ Περικλέους καὶ
τοῦ Δημοσθένους; Οἱ Τούρκοι πολεμοῦν. Χύ-
νουν τὸ αἷμά τους. Καὶ ἡμεῖς, μιλάμε. Χύ-
νουμε τὰ σάλια μας. Ἕνα τους καὶ ἕνα μας».

Αὐτὰ, τὰ καλὰ τῶν ἀρθρῶν. Ὑπάρχει ὁ-
μως μέσα σ' αὐτὰ κρυμμένο καὶ τὸ κακὸ καὶ
τὸ ψυχρὸ τους καὶ τὸ ἀνάποδόν τους. Καὶ τοῦτο
εἶναι ἡ βάσις τους, ἡ ψεύτικη καὶ ἡ ὀλίγη
μπεχλιβάνικη.

Φαντασθῇτε, ὅτι τὰ ὠραῖα αὐτὰ ἄρθρα
γράφονται, γιὰ νὰ ποδειχτῇ πῶς τὸ Πα-
λάτι πολεμᾷ τὸν κ. Δηλιγιάννη, καὶ πῶς πρέ-
πει νὰ ξανασηκωθῇ ἡ Μπαρμπάσαινα γιὰ νὰ
μᾶς ξανάλθῃ ὁ κ. Θεόδωρος στὴν Ἀρχή.

Ὁ κ. Γαβριηλίδης, τέρνιζομαστε μὲ τὰ
δύο μας χέρια ἀπάνω στὴ φωτιά, δὲν πιστεύει
τίποτε ἀπ' αὐτὰ ποὺ γράφει. Διχῶς ἄλλο δέ,
γιὰ νὰ γράφῃ τόσο δυνατὰ θὰ φανταζεταί
πῶς πολεμᾷ τὸν κ. Θεόδωρον καὶ τὴ συμμο-
ρίαν του.

Ἀλλοιῶτα δὲν ἐξηγεῖται τὸ παράξενο
καὶ τὸ ἀνάποδο αὐτὸ φαινόμενο.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

ἀπὸ τὴ πρώτη παραστάσι τοῦ «Τρίτου» τοῦ κ. Γ. Εὐνο-
πούλου:

—Ὁ γὰρ γράψῃς τίποτε γιὰ τὸν «Τρίτον»;

—Τί λές, ἀδελφέ; Αὐτὸ ἔλειψε τώρα, νὰρχίσουμε
νὰ κρίνουμε καὶ τὸν Ἰψὲν!...

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗ

“ΩΡΕΣ,”

Ποιλοῦνται δραχμὲς 3 στὰ βιβλιο-
πωλεῖα τῆς ΕΣΤΙΑΣ, ΜΠΕΚ, ΕΛΕΥΘΕΡΟΥ-
ΔΑΚΗ.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

—κ. Θεατρολόγιον. Δὲ συμφωνοῦμε μαζὶ σὰς. Οἱ
«Ἐρωτευμένοι» τοῦ Γολδόνη ἔπρεπε νὰ παίζονταν τὴν
παλιὰ μετάφρασι ποὺ παίζονταν, μὲ τὰ ὀσπύτια καὶ τὰ
ὀψάρια καὶ τὸν μακελλάριον, γιὰ νὰ ἔχουν ἕξον ἀπὸ τὴν
κωμικὴ τους ἀξία, καὶ μιὰ ἄλλη ἀξία καθαρῶς γλωσσο-
λογικῇ. Μὰς δείχνουν πῶς ἐγραφόταν ἡ γλωσσὰ ποὺ
ἐκὰτο τοῖσι χρόνοι, γιὰτὶ τὸς εἶνε καὶ ἡ ἡλικία τῆς
μεταφράσεως καὶ πότες λέξεις καὶ φράσεις ἀνέσθωναν ν'
ἀπορροῦν τὴν ἀπαρκέτη φθορὰ καὶ νὰ ἔχουν ἴσα μὲ
τίς ἡμέρες μας. Αὐτὸ ἔπαυσε πῶς ἐπιδίδωκε καὶ ἡ Ν.
Σκηνὴ ποὺ ἐπιμένει νὰ παίζῃ τὴν παλιὰ μετάφρασι τοῦ
δραγοντα Καρατζά. — κ. Νικ. Καλ. Τὸ πρῶτον βιβλίον τοῦ
«Χαρατούστρα» τὸ δημοσίευσε ὁ Νίτσι, ἀπὸ 1883 καὶ
ἀπὸ 1885 εἶχε τιμωρῶσι τὴν δημοσίευσιν τῶν τεσσάρων
βιβλίων. Τὸ ἀτὰρ λέγει Ζηκοπούστρας τὸ ἐχαρακτήρισε
ὁ ἴδιος ὡς βιβλίον ἁγία ὄλου καὶ γιὰ κανένα, ἀπὸ τοῦ
λέει ὁ ἴδιος πάλι μὲ τὴν ὑπερηφάνια ποὺ χαρίζει ἡ αἰ-
σθησις τῆς ὑπεράχης: «Ἔδωκα στὴν ἀνθρωπότητα τὸ
βαθυτερό βιβλίον ποὺ κατέχει, ἀπὸ Ζηκοπούστρα μου». Γιὰ
τὸν Νίτσι ἔχουν γράβῃ ἀπὸ τοῦς δικούς μας, ὁ κ. Παύ-
λος Νιρβάνας «ἡ φιλοσοφία τοῦ Νίτσι», στὸ περιοδικόν
«Τέχνη», ὁ ἀσκαρὶτης Γιάννης Καμπύσης στὸ «Περσικόν
μας» τοῖμος Β' σελ. 74 μιὰ θαυμάσι μελέτη γι' αὐτὸν καὶ
γιὰ τὸ ἔργον του, καὶ ὁ ἴδιος πάλι σ' ἕνα σύντομον ἀλλὰ
χαρακτηριστικῶτα πρόλογον στοὺς «Διθυράμβους τοῦ
Διονύσου» (1900). Ἡ ἐπιθυμία μας ἦταν, γράβῃ ὁ Καμ-
πύσης στὸν πρόλογον τῶν «Διθυράμβων» νὰ μπορούσε νὰ
δημοσιεύῃ ὁ «Χαρατούστρας» ὅμως μὴ τέτοια ἐπιχείρησι
δὲν εἶν' εὐκόλῃ τοῦλάχιστον τώρα... Οἱ «Διονύσου Διθυ-
ράμβους» εἶνε τὸν ἐπίλογον τοῦ: ἐστὶ μίλουτε ὁ «Χαρατού-
στρας». Ὁ «Χαρατούστρας» ὁ πᾶσις τρία ἢ τέσσαρα
ἀκόμη φύλλα τοῦ «Νουμά» καὶ ἀμέσως ὕστερ' ἀπ' αὐτὸν
θὰ πᾶς ὡς τὸν «Κρίτων» τοῦ Πλάτωνος. —Σύμφωνοι
καὶ μεῖς μαζὶ σὰς, κύρ Γιάννη. Στὸν «Νουμά» θὰ βά-
ζουμε δύο ἐπιφυλλίδες πάντοτε. Ἡ μιὰ θάνα καθαρῶς φι-
λολογικῇ, καὶ ἡ ἄλλη ἀπὸς ἐλαφρότερη γιὰ τὸν πολὺ
ἀστρο. Τὰ ἀστέρια τοῦ κύρ Γιάννη, τὰ ὅποια τόσος ὅς
ἀστρον εἶνε τὸ δεύτερον διήγημα μιὰς ἀσκητῆρος σεῖρας τὴν
ὁποῖον μᾶς ὑποσέθηκε ὁ συνεργάτης μας κ. Judas Bigrani
πῶς θὰ καὶ τῶσθ. Τὸ πρῶτον διήγημα τῆς σεῖρας αὐτῆς
ἦταν οἱ «Ἐρωτες τοῦ Καπετάνιου». Τ' ἄλλα θὰ τὰ μά-
θετε ὅταν εἶνε καιρὸς. — κ. Θ. Μαυρ. Ἐπελπίσεις. Συνέ-
χεια δὲν ὑπάρχει. Ὁ σὰς γράβουμε διὰ τοῦ φίλου Ἀπ.
Ἀπ. γιὰ νὰ σὰς ἐυχαριστήσωμε καὶ γιὰ νὰ σὰς διαβιβά-
σωμε καὶ τὰ συγχαρητήρια πολλῶν ἀπὸ τοῦς ἐδῶ λογίους,
οἱ ὅποιοι καὶ εὐόχουν ὁμοῖα τὰ. — κ. Σ. Βαρκ. Λίγη
ὕπουλὴ καὶ ἡ τὸ μῆθετε. Στὸ ἄλλο φύλλον τελειώνουν
«Τὴν ἀποκαλυπτικὴν τὴν λογίον μας» καὶ θὰ γίνουν τ'
ἀποκαλυπτικὰ τοῦ κ. Περικλῆ Δ. Παισιόπουλου. Ἰσως δη-
μοσιεύσωμε καὶ τὴν εἰκόνα του γιὰ νὰ τὸν παραδώσωμε
στὸ κοινὸν ἀνάθεμα. Ἀμέσως ὕστερ' ἀπὸ «ἀποκαλυπτικὴν»
ἀρχίσει ἡ δημοσίευσιν μιὰς μελέτης φιλολογικῆς τοῦ
συνεργάτου μας κ. Ἀλ. Παναγιῆ «οἱ Μαλλιαροί». — κ.
Σ. Σταλ. Καὶ τὰ δύο καλὰ. Θὰ δημοσιεύσω. — κ. Γ.
Σταμ. Μὴ τὰ ρωτᾷς γιὰτὶ δὲν ἐγράψαμε! [Ἰσως ταντὶ
τὴν ἐξουδένωσιν κατορθώθῃ. Γιὰ τὸ ἄθεο, ῥίλια εὐχαριστῶ.

— κ. Δ. Πατροκλάκινον καὶ Π. Στεφανιδίου. Καλ-
κούνταν. Ἐλάβαμε τὶς συνδέσεις. Σὰς εὐχαριστοῦμε — κ.
Περ. Γιάνν. Τὸ ἰαννινοῖς: «Ἔτσι, γεια σου! Οἱ στή-
λες τοῦ «Νουμά» θὰ τοῦ εἶνε πάντα ἀνοίχτες. — Σ' ἔνα τα-
χτικὸ ἀναγνώστη μας. Ἐχετε δίκιο ὅταν μᾶς γράφετε
πῶς πρέπει καὶ ἡμεῖς νὰ κάνουμε τὴ δουλειὰ μας καὶ νὰ
μὴ κοροϊφώμε στὸ λαϊκὸν τοῦ Κουβέρνου καὶ νὰ μὴ τὴν
περιμένουμε ὅλα ἀπὸ τὸ Βελιχρῶν. Μὰ στὴν εἰδικὴν περὶ-
σσειὰ ποὺ ἐννοοῦσε τὸ ὅτι κατηγόρειαν ποιηματαί, δὲν ἦσαν
ἀρκετὰ νὰ κοιτᾷμε μονάχα ἐμῶς τὴν δουλειὰ, ἀλλὰ ἔπρεπε
νὰ τὴν κοιτάξῃ καὶ κάποιος ἄλλος. Βλέπετε, πῶς ἐδῶ δὲν
εἴμαστε σύμφωνοι. — κ. Ἀλεξάνδ. Γιὰ τὸν πρῶτον, καλὰ
τὰ λέτε καὶ δίκαια. Ἀλλὰ γιὰ τὸν τελευταῖον, ὀλίγο
τακτικῶς. Γιὰ αὐτὸ μὲ ὅλη τὴν ἐπιθυμίαν ποὺ εἴχαμε νὰ
δημοσιεύσωμε ὀλόκληρον τὸ γράμμα σὰς, θανακωσθώμε
νὰ δημοσιεύσωμε στὸ ἄλλο φύλλον, μόνον τὸ μισό. Θὰ μᾶς
ἐπιτρέψετε; — ὁ. Εἰρ. Μεγ. Σὰς γράψαμε ἰδιαιτέρως.
ἔχομε τόσα πράγματα νὰ συζητήσωμε! Ἐν ταῦτοις
περιμένουμε πάντα τίποτε ἀπὸ τὰ καινούργια σὰς. — κ.
Ἀλπι. Δὲν μᾶς στέλνετε τίποτε ἄλλα γιὰ νὰ διαλέξωμε.
Μικρὰ ὅμως πάντοτε. Τὰ περιμένουμε. — κ. Φαίδωνα. Ἀ-
πὸ ἐπιμένετε, ἀναδημοσιεύσωμε τὰ λίγα λόγια ποὺ ἐδημο-
σιεύθησαν στὸ τελευταῖον τεῦχος τοῦ «Mercure de France»
γιὰ τὸ «Νουμά»: Tel le «Noumas» dirigé par le publi-
ciste Δ. Tanguopoulos, fondé dans le but d'encourager
principalement la jeunesse moderniste et progressiste,
écrit lui aussi presque entièrement en lang populaire,
est plein de vitalité. Ἡ εἰδησις αὐτὴ, σὰς ὁμολογοῦμεν, ὅτι
πολύ μᾶς ἐκολάκευσε — Βαλέν Σταίν. Θὰ μὴ σὲ ἄλλο
φύλλον. Στέλνετέ μας ταχτικῶς.